

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.
Послати треба по 6 кр.
в борті гасет А. Горовіца в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і руських свят.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

3 галицького сойму.

На 13-ім засіданню галицького сойму з дня 24-го с. м. відчитано передовсім петиції, опісля ухвалив сойм розширити шпиталь в Ряшеві. На внесення комісії господарства краєвого ухвалено: Учителям краєвої висшої школи рілничої в Дублянах надає виділ краєвий п'ятилітний додаток після стопи, означеної етатом платні, скоро они служили на одній і тій самій посаді через п'ять літ без перерви. Додаток п'ятилітний не може бути уділений на тій самій посаді частіше як 5 разів т. є. за 25 літ безперервної служби. Додаток той становить частку платні при вимірі емеритури. Служба при інших школах некраєвих, хоч би прийнята була до емеритури, не буде почислена при вимірі п'ятилітного додатку. До того ухвалив сойм адміністраційний етат для урядників в дублянській рілничій школі. Далше надав сойм деякі сталі посади учителів при краєвих школах і поручив виділові краєвому, щоби зібрав потрібний матеріал до уложення програми закладання фахових шкіл та розслідив, чи і для яких категорій промислу можна би завести вивдрівні курси. Відступлено виділові краєвому петиції поодиноких громад в справах шкільних, петицію виділу повітового в Сокалі о загомогу 12.000 зр. на будову повітових доріг, петицію двадцяти кількох обшарів двірських, громад і властителей фільварків коломийського повіту о загомогу на будову моста на Пруті; відступлено краєвій раді шкільній петицію старшини громадської міста Старого Санча о загомогу в тім місті учительської семінарії.

Послідною точкою дневного порядку була дальша спеціальна дебата над громадським законом для міст, необнятих законом з 1889 р.

Рішено, що новий закон має обов'язувати в 130 місточках.

При кінці засідання відчитано слідує інтерпеляції: Пос. Дати, чи виділ краєвий має докладний інвентар маєтків громадських в цілм краю, і чи в нім виказана кожда зміна? — пос. Остапчук в справі закау зборів в Збаражці; — пос. Вуйцік в справі закау селянина Костецкого з Вицонжа, пов. краківським, на кару арешту комісаром староства. — Пос. Осуховський поставив внесення в справі одноразового датку на докінчене будинку і костела заведення „Марії“ в Лімні в сумі 2000 зр. і для інтернату в Лімні річно 500 зр.

На 14-ім засіданню сойму з дня 25-го с. м. мотивував по відчитанню вплинувших петицій своє внесення п. Осуховський з попереднього засідання; внесення відслано до бюджетової комісії.

Комісія краєвого господарства, здаючи справу о діяльності вандрівних учителів рілництва, предложила до ухвали такі внесення: Поручає ся виділові краєвому, щоби віднісе ся до кр. ради шкільної о дозволі уживати будинку шкіл народних в годинах пополудневих на поучення вандрівних учителів, з обов'язком участі в тім хлопців з науки доповняючої, та ввести в життя курси: вакаційні на науку рілництва і садівництва для учителів народних, — щоби виділ кр. порозумів ся з правительством що-до коштів тих курсів спеціальних; — звиває ся виділ кр., щоби виглядів відповідну особистість на посаду краєвого інспек-

тора молочництва та поставив внесення що-до системізованя тої посади. В дискусії обговорив пос. Кшиштофович дотеперішню науку вандрівних учителів, а пос. Среднявський висказав гадку, що з діяльності вандрівних учителів нема жадного сліду, що шкода виданих на ту ціль грошей і ліпше було би за ті гроші видавати книжочки о рілництві. — Внесення комісії прийнято.

Так само прийнято внесення комісії краєвого господарства, що-до піднесення годівлі худоби і внесення промислової комісії, котрим звиває ся правительством, щоби поновно поручило політичним властям приневолювати майстрів до правильного посилення термінаторів на доповняючу науку промислову. Принято також внесення адміністраційної комісії, щоби перейти до дневного порядку над петицією міста Коломиї в справі уділеної громаді позички на будову касарень, і санітарної комісії, що виділ краєвий може признати шпиталь в Любачеві загальним і публичним, коли чеська повітова рада приладить сей шпиталь відповідно на 40 ліжок та забезпечить кошта удержання в першім півроці.

Відчитано кілька інтерпеляцій мазурских послів, між ними пос. Бойка до виділу краєвого в справі спору о Мореке око; пос. Кремпи до правительства о примусове обезпечення від огню; пос. Вуйціка о надужити властей при зарядженнях холеричних в Краківським.

Як тому три тисячі літ...

Образець.

— 0 —

Серпине сонце, закрите немов серпанком легенькою сивою імлою, що лиш виринуло з під далекого-далекого синявого виднокруга і золотистим промінем обкинуло стрімкі, скелісті верхи Pietrile Doamnei на Рареві, що страшним, височенним велитом простер ся на самій буковинсько-румунській границі, гордий своєю недоступністю для грабіжливих рук людських, що не посьміли ще обдерти его з пишної зеленої одяжі.

Нічні тіні і мари ще не розвіялись від промінів сонця у зловіщих пропастях; каменісті стіни їх, порослі корчами і рідкими, слабесилими квітками, залягала чудна глуха тишина, котрої не перебивав ані різкий голос овечих сторожів, собак, ані немилі звуки калатає, понав'шуваних на шиях баранів, проводирів череди — одиноких тут за дня звуків людських заходів.

Мовчки походжали они обоє полониною на самім верху Рарева, — він задуманий, трохи не суворий молодий чоловік; она молоденька, солодко усміхнена білявочка, на личку котрої чар гірського ранку виявляв ся в тужливім погляді синіх як те небо очей.

Тихо-тихо! ані найлекшого подуву вітру. Густий моріг подає ся під ногами, мов подушка; низенька косодревина так і припала до

него; вигідно їй спочивати на такій мягенькій постелі, підняти ся в гору не хоче... А там чи се море залягло долини поміж лісистими верхами пишних гір дококола, чи білий сніг засипав так високо долини, що знід него тільки округлі, стіжковаті верхи лісів та гір пишнують ся? То сиза імла заясніла против сонця, залягла білими хмарами провали і яри, безпечні леговища медведів, та закрила перед оком людським самотний монастир волосних Калугорів в Румунії і такі близькі на око а проте такі далекі вежі сусідних міст.

Обоє були повад хмарами! У їх стіп там в низу хмари клублять ся, колишуть ся і незаметно піднімають ся у гору та зникають в безконечнім просторі... „Скелі царівни“, з казочними комнатами у своїй середині, з верху в низ обливають ся соняшним промінем, показуючи щораз виразнійше свої дикі, неприступні утеси і порозпадані стіни, обмаєні низом вінком смерековим.

Він виглядав так, як би зовсім не вважав на свою любов товаришку з солодким усміхом на устах. Вдивившись в ненаглядну панораму, він що хвилі відчував охоту, виявити своє одушевлене грімким, радістним окликом, щоб аж усі скелі залунали і щезли в пропастях лиховістні мари, та чогось ему так жалко було нарушувати ту величаву, безконечну тишину, переткану сьвітлом сонця, повну тужливої задуми, що непевні бажання чоловіка несе з полонины аж ген-ген, де сіре ранішнє небо стикає ся з синявим пасмом землі...

Опершись о стовп граничний, що ділить

дві держави, дівчина стояла немов заємучена. Снували ся по її русавій головці думки незловимі, бажання певні, а очаровані очі перелітали з сивих долин на зелені гори, поки утомлений вір не спочав непокорно на безконечнім виднокрузі молдавекої рівнини.

— Чи тут росте білотка альпейська? — одізваля ся перша дівчина по довгім мовчаню. — Я ще не бачила сеї квітки.

— Росте мабуть он-там з північної сторони на стіні пропасти. Піти, зірвати вам?

— Е, ні, пане Евгеній! ще впадете у пропасть! небезпечно...

— Не бійте ся, не впаду. Ходім там; ви зачекаєте, а я зірву кілька, коли найду.

Перейшли полониною на західний бік гори і він зараз збіг корчами в низ, щоби дістатися на стіну пропасти, де мали рости зв'язаті білотки. Скинув черевики і чіпляючись корчів та утесів руками і ногами, заліз звинио на порослу травю стіну, що майже просто під ним заслонювали темну пропасть. Один небережний крок і — смерть готова...

— Панно Галю! — кликнув він у гору.

— Де ви? — відкликнулась дівчина з гори.

— Я тут з правого боку стіни.

— Бійте ся Бога! Я не можу дивити ся — крикнула панна Галю — і велику тривогу чути було в голові її.

*) Білотка альпейська т. є. leontopodium alpinum, das Edelweiss.

Перегляд політичний.

—о—

Австрійське міністерство доповнене тепер о двох нових міністрів: для залізниць і Галичини. Міністром для Галичини іменований вже як здібний урядник др. Рітнер. Тому, що др. Рітнер, з роду Поляк, Німці висказують хоч обережно своє незадоволення. Причину, чому в теперішнім австрійським кабінеті є аж три міністри-Поляки, знаходить дописувач Pester Lloyd-a в тім, що іменом Поляки, після слів гр. Таффого, одні розвивають ся політично, а не партійно-національно. Як тепер запевнюють, має небагом бути іменований також міністер для Чехії, розходить ся о особу. Ми онюди донесли в телеграмі, що на се становище по слухам вибрано д-ра Герольда, званого молодоческого посла. Після відносин, які тепер панують між гр. Баденіа і Молодочехами, та вість здає ся імовірною, але з другої сторони повстає сумнів, чи схоче гр. Бадені відступити від своєї засади, щоби его міністерство складало ся з самих непарламентарів. Др. Герольд загально знаний як парламентарист, отже з сего становища річ взявши, можна сумнівати ся, чи іменом др. Герольд стане міністром для Чехії. Говорять вже о другім дуже поважнім кандидаті на се становище, іменом о університетським професорі Альберті, званім чеським патріоті. Старочехи лютять ся, що австрійське правительство уважає лише Молодочехів за законних заступників чеського народу, а староческу партію називає політично мертвою, і тому перейшли в остру опозицію. Їх орган Politik старає ся доказати, що гр. Бадені доси не сповнив нічого з того, що обіцяв, і каже, що по нім нема й на будучину чого сподіватись. Досить буде, коли се пересвідчене Politik порівняємо з тим, що N. fr. Presse пише. Она знов докоряє гр. Баденіому, що правительством кермують властиво Молодочехи, чому знак заявлене правительственного комісаря в чеськім соймі. Сей заявив супротив внесення Німців що-до виборчих курій, що правительством займе аж тоді рішуче становище, коли всі партії вискажуть свою гадку. Дальше докоряє N. fr. Presse, що гр. Бадені зробив Молодочехам все, чого они бажали: зніс стан виїмковий в Празі, помилював засуджених омлядиністів, усунув гр. Туна. Порівнявши вискази Politik і N. fr. Presse приходять ся до переконання, що теперішнє правительством старає ся справедливий жадання поодиноких національностей по змові заспокоїти.

З іменованем нових міністрів зайшли також деякі зміни в міністерствах. І так в міністерстві внутрішніх справ уступив секційний шеф бар. Ерб, а на его місце прийшов бувший управитель державних залізниць Кербер; в міністерстві просвіти обняв секційний шеф Латур ревізію в справах віроісповідних і справ промислові, новоіменований секційний шеф Гартль справи університетів і середніх шкіл, а Біляндт народні школи.

Рада державна має зійти ся д. 10-го лютого і на першій засіданню має гр. Бадені предкласти свій проєкт реформи виборчої. Narodni Listy довідують ся про ню так: Має бути утворена, як вже нераз доношено, пята курія. Управлені до голосовання будуть всі мужескі власновільні громадяни австрійські, що скінчили 24 рік життя і не були карані за злочин або провини чи переступство, сповнені за для зиску. Отже в тій п'ятій курії будуть голосувати крім тих, що доси нігде не мали голосу, також всі ті, що мають тай і дальше задержать право виборче в дотеперішніх куріях. Отже пр. властители більших посілостей будуть, як доси, вибирати собі свого посла, а окремо будуть ще голосувати також в п'ятій курії. Але кожний виборець буде міг в п'ятій курії лише раз голосувати, хоч би пр. і в кількох громадах мав посілости. Послів з тої курії має бути 72. З того припадає на Галичину 15, на Буковину 2, на Чехи 18, Мораву 7, Шлеск 2, долішню Австрію 9, горішню 3, Стирію 4, Каринтію 1. Країну 1, Сольногород 1, Форальберг 1, Тироль 3, Істрію 1, Горіццю і Градіску 1, Трієст 1, Далматію 1. Великі міста будуть вибирати окремо, а малі разом з сільськими громадами. В сільських громадах мають переводити ся вибори посередно, але сойм може ухвалити для них безпосередні вибори. Доносять ще, що слуги не будуть мати голосу. Narodni Listy заразом запевнюють, що молодоческі послы будуть домагати ся загального безпосередного голосовання, але що они, коли їх домагання перепадуть, будуть голосувати за сею реформою Баденіого. За се, що молодоческі послы рішили ся під певними далекосяглими услівями піддержати правительством в его змаганнях, накинули ся скрайно опозиційні органи на них, а між ними знаходимо також наше Дьло, котре кепкує собі з раціонального поступовання Молодочехів і каже їм: о sancta simplicitas! Видко, яка вузкоглядність у наших опозиційністів. Молодочехи мали би нараз стати більше нерозумними як наші Романчукисти! О sancta simplicitas!

Між тим радять сойми дальше. В чеськім

соймі домагають ся Німці прийняти їх внесення о виборчих куріях, а Молодочехи о тім і чути не хочуть, але натомість предложили для адреси до цісаря текст, в котрім домагають ся чеського державного права. Німці очевидно на се не пристануть. І так ведуть ся дальше спори, бо ні одна ні друга партія не хоче від своїх жадань відступити, а де двох сварить ся, там третій користає — більша посілість, котра тепер своїми голосами рішає всі важніші справи. — Долішню-австрійський сойм став тепер ареною для особистих нападів. Антисеміти хочуть по приміру Молодочехів усунути свого намісника гр. Кільмансегга і накидують ся на него і гр. Баденіого в брутальний спосіб. Одному і другому закинули они підкупство, а на останнім засіданню дійшло до того, що др. Люегер закинув підкупство навіть своєму товаришови пос. Трольови. Розуміє ся, що серед таких обставин марнує ся лише час, а населенє дармо жде на хосенну працю. — Дня 23-го с. м. отворено далматинський сойм. Намістник представив новоіменованого маршалка д-ра Булята і его заступника д-ра Квеквича. Намістник і маршалок спімнули в своїх промовах сердечними словами про помершого маршалка Кляча.

Німеччина праздувала дня 18-го с. м. 25-літний ювілей істновання нового німецького цісарства. З тої нагоди відбуло ся в Берліні велике торжество. В великій сали цісарської палати виголосив цісар Вільгельм зєсїду, в котрій підніс значіне великої події, котрої памятку отсе обходить ся, заслуги свого діда і кн. Бісмарка і пізнійший розвиток німецької держави; опісля заповів, що по приміру діда буде без упину дбати про розвиток німецької держави, скріплене звязи німецьких племен і запобігати буде грозячим небезпеченствам; вкінці запевнив, що німецька держава буде завжди сильною підпорою спокою. Живі обяви вдоволення викликала особливо згадка про Бісмарка і зазначене мирної політики. Опісля відбув ся бенкет, на котрім не обійшло ся також без тоаєтів. З нагоди того торжества заснував цісар Вільгельм ордер Вільгельма для заслужених мужчин і женщин і надав їх архикнягиням і кн. Бісмаркови. До Бісмарка вислав цісар окрім того писмо з подякою за его заслуги і з просьбою, щоби дав змалювати свій портрет в цілій поставі для палати державних канцлерів. — Німецький парламент відкинув зване внесенє Каніца, а мов на памятку великого дня 18-го січня вніс канцлер Гогенльогє проєкт цивільного кодексу.

Італія нців положена в Африці поліп-

— Не бійте ся нічого! ось я найшов кілька білоток.

Але панна Галя вже не відповіла; она справді відійшла, щоб не дивити ся у пропасть.

Ті оксамітні, зьвіздаті квітки з ледви чутним медовим запахом притулили ся до скелі так, що Евгеній ледви їх замітив. Похапцем зірвав їх і заткав у кишеню.

Нараз вихопив ся ему зпід ноги камінь, на котрім стояв і з лопотом полетів у пропасть. Корч, котрого він держав ся рукою, під вагою тіла подав ся і він, з холодним потом на чолі, зсунув ся кілька метрів в низ по стіні. Інстинктивно розставленими сильними руками захопив спадаючи якийсь другий корч і з цілої сили імив ся его. Роздер собі троха на зломаній галузі праву долоню, але за те низше вже не впав. Корч був сильний і задержав его.

Хвилева нестямя, в яку нараз був попав, перемінила ся гнеть в глумливий усміх над самим собою, що забажав показати свою відвагу і трохи не переплатив єї життям. Тепер уже обережно добував ся на верх; найшов по дорозі ще кілька білоток та на жаль покровив їх кровію, що текла з долоні; виліз щасливо з пропасти, обув ся, обв'язав руку хустинкою, і з усміхненим лицем станув гнеть перед Галею, що сиділа на траві та нетерпеливо ждала на товариша.

— Ось вам і білотки, панно Галю!

— Як-ж ви блді! — налякала ся Галя, глянувши на него. — А білотки покровавлені!

— Нічого... троха долоню зранив собі на

галузі. Ходім до жерела під скелю, там собі руку обмиймо...

Галя допитувала ся, що ему стало ся, але він на се не відповів.

Сходячи з полонини, мусіли обоє обминути велику череду овець, котрих близько тисячку вигнали волоські чабани на пашу. Кудлаті пси увихали ся поміж вівцями та здалека лаяли на чужинців.

Галя все ще оглядала кроваві білотки та ласкавим, прихильним поглядом позирала нишком на свого товариша, котрий очима водив по отарі овець, по скелях, до котрих наближав ся і по далеких верхах лісів. Тиха задума появилася на лиці его.

— Чи знаєте, пані, пісню пісень?

— Ні, не знаю.

— Отсей наш схід з гори, гори, вівці, — цілий краєвид нагадали мені єї, особливо одну частину. Слухайте, Галю:

Ти прекрасна, подруго моя, ти прекрасна!

Як платок гранатового яблочка таке твоє личко під буйним волосем твоім.

Як в голубки невинні очі твої визирають зпід кучерів твоїх,

А твої буйні кучері, мов отара тих кіз, що вертають з гори галаадської.

Як рожевая лента, такі твої губи, а мова твоя така люба!

Як обстрижені вівці, що вийшли із купелі такі твої зуби!

Ти прекрасна, моя ти подруго, уся і у тобі порока нема!

Гей! зі мною з Ливана, моя ти кохана, зі мною з Ливана ходи; вершини Амана, вершини Сеніра й Ермона, леговища лівів, леопардові гори покинь і зі мною ходи!

Голос Евгенія тремтів при тих словах давньої пісні; він урвав і замовк...

— А далі? — спитала Галя тихесенько, не сьміючи поглянути на свого товариша.

— І далі звичайна пісня про любов. Чи знаєте, пані, що тій пісні вже близько три тисячі літ?

— Три тисячі літ! — повторила дівчина здивовано.

— Ах! і давніше вмів любити — замітив тужно Евгеній. — Крім кількох дивних порівнянь, ціла пісня така, як би єї недавно зложив який залюблений поет. Як то гарно сказано дальше в тій пісні:

Ти взяла мов серце в полон, моя сеestro, княгине моя; взяла мов серце в полон одним поглядом твоїх очей і намістом на шії твоїй.

Сама патока капле із уст солодєньких твоїх, моя суджена! Мід з молоком під язиком твоім, а одежа твоя запашна, наче запах з Ливану!

Ти мов сад гранатовий з пахучими плодами; в нїм ростуть кипери, нарди, плафран і цинамон, алої і калмус і мірра пахуча.

Ти мов те жерело в огороді, колодязь живої води, що спливає з Ливана!

Пробудись, тихий вітре, з півночі!

шило ся значно. Італійські війська були повстанцями замкнені в Макале, а саме тепер принесла телеграма вість, що їм вдало ся відтам вирвати ся. З другої сторони положення повстанців так погіршило ся, що абисинський негус Менелік вже розпочав переговори для заключення мира. Але йому не довіряють, тому генерал Баратієрі поступає дуже обережно і італійські війська суть все готові до битви. — Загальну увагу в Італії звернув на себе тепер спір між Ватиканом а Францією. Франція відкликала свого амбасадора при Ватикані гр. Лефодра. Причину до того дали скарги папи на угодковане французских церковних товариств, а згаданий амбасадор приймав ті скарги надто ласкаво. В тім відкликанню амбасадора добачають загально за виразний знак, що кабінет Буржоа рішив ся провадити ворожу против церкви політику, і сим хоче зробити уступку радикальній партії в парламенті. За сей поступок певно відповість кабінет перед парламентом, котрий тепер зібрав ся.

Французська рада міністерска занимала ся на останнім засіданню анексією Мадагаскару. Повстання там вже цілком придушено і королева згодила ся на жадання Франції. Після них змінено протекторат над Мадагаскаром на анексію, королева задержує свою гідність і буде заряджувати адміністрацією краю, але за те Франція не буде в цлових справах потребувати ріжних трактатів, а урядкує їх просто декретом. Так далеко була би та справа полагоджена, розходить ся тепер лише, щоби для сего нового порядку одержати апробату інших держав. І над сею справою раджено на останнім засіданню міністерської ради.

В Іспанії стала ся важна подія: управляючий вожд на Кубі маршал Мартінец-Кампос уступив, бо йому не удало ся побороти кубських вороголюбів. Він перед літами придушив вже раз одно повстання на Кубі і тоді заявив іспанському правительству, що порядок може там бути привернений лише через реформу адміністрації і полекції для населення. Але его ради не послушали і тепер Іспанія не може собі дати ради з повстанцями. Генеральним вождом на Кубі іменовано натуралізованого Німця Вайлера, котрий свого часу воював против повстанців на Ст. Домінго. Тяжко було Іспанцям арегиновати з такого славного вождя як Маршал Мартінец-Кампос, і тому хотіли его уступленню мотивувати занепадом на здоров'я. Але против сего заперестував сам маршал, а его приятель міністер заграничних справ князь Тетуан з тої нагоди уступив, а на его місце іменовано Ельдуавна.

Сербська загранична політика старає ся зблизити ся до Росії. Цілком зрозуміло, що в часі, коли вхідні розрухи мають великий вплив на балканські держави, там наступила певна нервовість і що тепер чують потребу, в який небудь спосіб приготувити ся для евентуальної приязни з братом Славянином. Сербська скупщина збрала ся на наради і на однім засіданню внесено інтерпеляцію до міністра внутрішніх справ, чи йому відомо, для чого правительство угорське зборонило довіз безрог з Сербії, хоч там нема ніякої зарази, і чи правительство сербське має намір уважати договір торговельний і умову в справах ветеринарських між Сербією а Австрією і дальше за важні, хоч би Угорщина односторонно викладала ті договори, і як думає взяти в опіку економічні інтереси Сербії.

Болгарії не дає суноюкою перехід малого князя Бориса. Доносять, що перехід відложено на неограничений час, а то тому, бо кн. Фердинанд мав прийти до переконання, що перехід его сина на православ'я не промостить дороги до приязни Росії. Росія іменно вважає той перехід за щось необхідне і само собою зрозуміле і не вважає се за жадну концесію, а просто покутою за „гріхи“. До сего пересвідчення прийшов також кн. Фердинанд і его вразила холодна пасивність, з якою стрічають над Невою всякі залицяння Болгарії. Щоби знайти якийсь вихід з того лабіринту, виїхав кн. Фердинанд в заграницю і гостить тепер у Франції. З того вийде безперечно спізнене переходу кн. Бориса, а з сего дуже незадоволений Стоїлов, котрий за се має відповіти як президент міністрів перед зібранням, що зійшло ся тепер на наради. Значить, Стоїлов знаходить ся в безвихіднім положенню, і з сего вносять, що він мусить уступити. Помимо урядових заперечень є певне се одно, що ціла політична ситуація в Болгарії стає безвихідною тому, що покинули дорогу Стамбулова і задля залицяння до Росії, що не хоче задовольнити ся дрібними уступками, до котрих зачисляє також перехід кн. Бориса на православ'я.

Туреччина ще не впорала ся з вірменськими повстанцями. Європейські держави зачали переспрашивать, щоби привернути спокій, але доси ще оно не вдало ся цілковито. Але за те ширить ся неспокій між самим турецьким військом, котре терпить від голоду. Побоюють ся, що військо силою схоче добути для себе поживу, а з сего вийшло би більше нещастя, як через повстання Вірменів. — Сензаційну вість принесли телеграми: що Туреччина заключила відпорний союз з Росією; Франція мала до

того союзу прилучити ся. Доси нема потвердження сеї вісти, але она не здає ся надто імовірною.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 26. січня 1896. р.

Віче радикалів Виділ руського політичного товариства „Народна Воля“ в Коломиї скликає на день 5-го лютого 1896. на 10. год. рано до Коломиї в сали ратушевої народне віче для наради над слідуючими справами: Справоздане з IV. з'їзду руської радикальної партії. Справоздане посла д-ра Окуневського з теперішньої сесії соймової і о тім, як стоять справи хлопські в соймі і ухвалене революції. Нарада і ухвалене дотичної резолюції в справі загального голосування і реформи виборчої. Нарада і ухвалене резолюції в справі реформи громадської і оборони против заведення окружних війтів. Нарада над зміною закона дорожнього і висказане гадки віча. Нарада в справі закона ловецького. Нарада над справами конкуренції церковної і в справі заряду маєтками церковними. Нарада над еміграцією і в справах ґрунтових. Нарада в справі видавництва і товариств радикальних. Внески і інтерпеляції учасників.

Звертаємо увагу буковинських учителів-Русинів на таку справу: В осені, як звістно, отворить ся в Чернівцях перша класа руської гімназії. Отже всі ми повинні старати ся, аби до першої класи вписало ся щонайменше п'ятдесят добре підготовлених учеників. Отже на нове учителів Русини повинні, кожний у своїм селі, вишукати одного або й кількох способних хлопців і припилювати їх до осені, аби учили ся і були добре приготувані до вступного іспиту. Треба з родичами тих хлопців обдумати спосіб удержання їх в Чернівцях, треба й у самих хлопців розширити горизонт знань так, аби не занедко трудно приходило ся їм початки науки. Ми певні, що сеї прекрасної задачі приймуть ся наші буковинські учителі-Русини, котрі доси так гарно заявляли свій патріотизм. Не велика то робота, не багато заходу, а користь вийде велика. О заложене бурси вже тепер старає ся наше товариство Руска Школа.

Спростоване похибки: В ч. 10 *Буковини* на ст. 1, в шпальті 3, другий верш знизу у справозданню з Галицького сойму має бути: „Для трьох мільонів Русинів (не Румунів) є трьох гімназій за мало“.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 27. січня 1896 р.

Будапешт. Міністер внутрішніх справ Флева подав ся в димісію за се, що зганив палату за вотум довірія для президента міністрів.

Рим. Очікують з боязною прибути підполковника Галіяно в Адаґамаєс. Голосять, що Менелік казав зробити вітну дорогу, коли би ему приходило ся відтягнутись. Військо Менеліка вже незадоволене.

Софія. Запевнюють, що князь Фердинанд слідуючими днями приїде до Риму. Сю подорож лучать з переходом кн. Бориса на православ'я.

Софія. Уперто удержує ся вість, що міністерство подало ся в димісію, хоч ся вість не здає ся імовірною. — Президент міністрів Стоїлов заявив передвчера на засіданню зібрання, що перехід кн. Бориса наступить ще підчас теперішньої сесії зібрання.

М.

прилеті, тихий вітре, з полудня, на сад мій повій, нехай запах его розліється!...

Ті слова безсмертної пісні пісень кінчив він говорити в лісі, опершись плечем об величезний, мхом порослий камінь.

Галія йшла за ним і минула его мовчки, ще більше рум'яна та розкішна як перше.

І як пара молодих Маронітів іде нині верхами старого Ливана, на котрім вітер з пустині шевелить зеленим листем відвічних кедрів, а веселі пташки повтаряють безконечну стару пісню пісень, так та пара молодих людей ішла тепер верхами Рарева в сторону великого ясного жерела, з котрого води спадають у темний яр і котять ся у далеке Чорне море.

Сіли собі при жерелі.

— „Ти мов те жерело в огороді, колюче живої води, що спливає з Ливана“ — приповідав наче до самого себе молодий товариш Галі, обмиваючи зимною водою вранене місце на долоні.

— Пане Евґеній, як ви мене мучите сими словами! — відіавала ся нараз Галія, похиливши свою руську головку над білотками, що їх держала в руці.

— Я мучу вас тими солодкими словами? „Ти взяла моє серце в полон, моя сестро, княгине моя; ти взяла моє серце в полон одним поглядом твоїх очей і намістом на ший твоїй!“ — промавляв Евґеній горячо.

— Намиста я не маю! — замітила дів-

чина півжартом, але тужливий усміх не щезав з рожевих уст ві.

— Але очі у вас, як те небо...

— То ще мало... Ви-ж казали самі не раз, що того за мало.

— Але-ж і „сама патока капле із уст солоденьких твоїх, моя суджена“. Та... що я кажу? не гнівайтесь на мене, панно Галю! Чар гір додав мені такої сьмілости... Ми понад хмарами, панно Галю! Он-там далеко на долах іде справдішне житє, а ми... далеко від земного житя, ми ближше неба.

Дівчина мовчала.

— Оттут починаєть ся жерело великої ріки. Правда, яке прекрасне місце, повне поезії? Оттут починаєть ся жерело щастя, напиймо ся з него! — говорив молодець дальше і несподіваним рухом обняв руками руську головку Галі та на рожевих устах ві вложив горячий поцілунок. А коли засоромлена дівчина відвернула ся і закрила лице руками, молодець одушевлено повтаряв слова пісні пісень: „Гей! зі мною з Ливана, моя ти кохана; зі мною з Ливана ходи; вершини Амана, вершини Сеніра й Ермона, леговища львів, леопардові гори покинь і зі мною ходи!... Сьпівав-приповідав щасливий молодець своїй Галі, як цар Соломон своїй Суламіті тому три тисячі літ...

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. **Ватра.** — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 злр.
2. **Квітка.** — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. **Рідний зільник.** — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. **Левада.** — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. **Рідна стріха.** — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. **Твори Василя Чайченка.** — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. **Твори Василя Чайченка.** Том II. (Соняшний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. **Твори Василя Чайченка.** Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ

I ОПОВІДАНА.

10. **Навіжена,** пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. **Поміж воргами,** пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. **За громаду,** хрон. К. Т. Подоленка — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. **Художник,** пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. **Між народ,** пов. М. Школиченка. — У Львові 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. **Хо,** казка Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. **Облога Буши,** пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. **Грішники,** роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. **Пани й люди,** повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. **Лимерівна,** в 5 діях Панаса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. **Титарівна,** в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. **В темряві,** в 5 діях Мих. Старицького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. **Руский правотар домовий.** Том. I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 злр. 50 кр.
23. **Угорська Русь,** її розвій і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
24. **Юрій Коссован,** проба критичного розбору автобіогр. его повістей і жителісн нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. **Остатні романи Г. Сінкевича** Два відчити М. Грушівського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. **Твори Карпенка Карого.** (Мартин Боруля. Сто тисяч. Безталанна. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всі повисші твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирю-
ючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70
кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках.
Просимо жадати сей загально улюблений
домашний лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і приймати з остророжністю лише флаш-
ки зі знам'я значком охоронним „Котвиця“,
бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера
під золотим львом у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

виходить не

з новим роком 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в об'ємі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р.
чвертьрічно 1 р. за границею (задня знач-
них коштів пересилки) річно 8 рубл., пів-
річно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану
Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом
за 9 злр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішніх
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
п. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх чле-
нів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо про-
тив шкідливого впливу під найприступнішими умовами
і почислює можливо найвищі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і ви-
плачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділенні агенції в місцевостях, де нема
агентів „Дністра“, приймають ся.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ

Др. Едмунд Кароль Фухс

емер. секундар ц. к. публичного шпиталю у Від-
ни і оператор на ц. в. університетській клініці
для очей проф. д-ра. Фухса у Відни, осів тут яко

спеціаліст для слабостий очий

УХ і ГОРТАНКИ,

та ординує щодня від 10—12 год. перед полуд-
нем і від 2—4 попол. при ул. паньській, ч. 29.
1—3 Для бідних безплатно від 9—10 рано.

Експедиція амонів Л. Горювіца в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла
ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕ-
РЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр.,
місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

